

da vi gennemførte den oprindelige Skatte-
lov. Det var kun under Paavirkning af
Krigen og de ganske særlige Forhold, som
da raadede, at man i midlertidige Love
underkastede Indtægt fra Udlandet Be-
skatning. Det var fuldkommen rimeligt,
at man, da de eksceptionelle Krigsforhold
var forbi, vendte tilbage til den tidligere
Regel; det var rimeligt, fordi ogsaa denne
Beskatning er af en vis selvmorderisk Art. Der
er ikke saa faa Selskaber med blandet dansk
og fremmed Kapital deriblandt nogle, hvor
den fremmede Kapital er i Overvægt, men
hvor ikke desto mindre Forretningssædet og
Styrelsen er i Danmark, hvorved der til-
føres det danske Næringsliv ofte ganske
væsentlige Fordele og ogsaa tilføres det
danske Skattevæsen Fordele. Disse frem-
mede Aktionærer i blandede Selskaber
vogter med ret stor Opmærksomhed paa,
hvordan Skatteforholdene er her, om de er
gunstige eller ugunstige, og der er aldeles
ingen Tvivl om, at Skatteforholdene kan
blive afgørende for Bestemmelsen af, hvor
Selskabets Sæde skal være, en Bestemmelse,
der ikke altid ligger i de danske Aktionæ-
rers Haand. Det er ganske afgjort, at den
Lempelse, som den Gang blev gennemført,
i sig selv er fuldt forsvarlig, og den er gavn-
lig for det danske Næringsliv og gavnlig
ogsaa set fra Statsindtægternes Synspunkt.

Den højtærede Finansminister rettede
det Spørgsmaal til mig: Er den nuværende
Skatteordning da i den Grad ideal, at den
ikke maa røres? Nej, den er aldeles ikke
ideal, ikke mere end anden Lovgivning kan
være det, men det er heller ikke det Syn-
punkt, som er opstillet fra min Side, og vist
heller ikke det, som er opstillet fra konser-
vativ Side. Nej, men det Synspunkt, vi op-
stillede i 1922, og som fik sit Udtryk i
Loven, var, at man netop kun for §§ 1 og 8
satte denne meget korte Revisionsfrist for
derigennem at sige: de Sætsler, man har
været nødt til at vedtage her, er i sig selv
for store, og de bør nedsættes, saa snart der
bliver nogen som helst Rimelighed derfor.
Derfor vilde vi give Udtryk i Loven, at
Spørgsmaalet om Nedsættelse skulde kunne
overvejes allerede efter 2 Aars Forløb.
Men indirekte udtrykker Bestemmelsen om
Revision paa dette Punkt ogsaa dette, at
med Hensyn til Loven i det hele mener vi
ikke, at et saa kort Tidsrum er tilstrækkeligt
til, at man kan indsamle saadanne Erfarin-
ger, at en virkelig grundig og omsigtsfuld
teknisk Revision kan foretages. Det ligger
indirekte deri. Og det er kun ud fra denne
Betragtning, at i hvert Tilfælde jeg har taget
min Stilling. Jeg skal meget gerne gaa med

til, naar der er gaaet nogle Aar, men det
maa efter min Mening for en organisatorisk
Lov som en Skattelov mindst være 5 Aar,
at gaa ind i en reel Forhandling om tekniske
Ændringer. En medvirkende Grund til, at
jeg ikke har ønsket at gøre det nu, er ogsaa
den, at jeg kan se, at den højtærede Rege-
rings Synsmaader er saa uforenelige med
mine paa vigtige Omraader, at jeg ikke har
ment, at en saadan Realitetsforhandling
kunde føre til noget synderligt; der kunde
være nogle enkelte Smaating, vi maaske
kunde enes om, men paa de vigtigere Punkter
tror jeg ikke, vi kunde enes.

Med et ikke saa ganske ringe oratorisk
Apparat og med en kraftig Indignation ud-
talte den højtærede Minister, at vi tog en
negativ Stilling til de ændrede Bestemmelser
om Skatteligningen, og den højtærede Mini-
ster var saamænd ikke langt fra at insinuere,
at dette skyldtes, at vi havde Sympati med
Skattesnyderne og ikke ønskede, at de
skulde blive set alt for meget paa Fingrene.
Nu kan jeg jo der ganske simpelt henvise
til min Tid som Finansminister, hvor jeg
her i dette Ting mangfoldige Gange har for-
svaret Skattemyndighederne, ogsaa for-
svaret dem i Anledning af det, de ofte blev
angrebet for her: den ret haarde Fremgangs-
maade, man benyttede for at komme paa
Spor efter de Skattesnyderier, de mangel-
fulde og urigtige Selvangivelser, som florerede
mange Steder; jeg sagde altid, at det var
noget, som Skattevæsenet fortjente Tak for.
Naturligvis kunde det tænkes, at Frem-
gangsmaaden i enkelte Tilfælde ikke havde
været dadelfri, maaske havde været noget
mere brysk end ønskeligt, men i det store
og hele ansaa jeg denne Virksomhed for
gavnlig og for en Virksomhed, man ubeting-
get maatte forsvare, thi naar Indkomst- og
Formueskatten havde naaet en saadan
Højde, som den havde naaet her i Landet
— og det var en Betragtning, jeg mange
Gange fremførte —, bliver det Skattesny-
deri, som en med Bevidsthed for lav An-
givelse af Indtægten er, en overfor Sam-
fundet overordentlig skadelig Handling.

Men fordi man nu har denne Op-
fattelse, er det jo ikke nødvendigt, at man
begejstres netop for det System, den højt-
ærede Minister her har valgt at opstille,
for hele det efter min Mening alt for bu-
reaukratiske System ved Skatteligningen,
som han har foreslaaet her. Det ved den
højtærede Minister ogsaa meget godt, det
ved han i hvert Fald fra mine Udtalelser
ved første Behandling af Lovforslaget baade
i Fjor og i Aar, at Grunden til, at jeg ikke
har kunnet gaa ind paa hans Forslag, er,